

calde combrega amb aquella idea: la qüestió ara és posar fil a l'agulla. La resta de l'Ajuntament hi està d'acord. I, entre tots, fan passar el fil pel forat.

El nou Hospital hauria d'estar en un lloc assolellat, perquè a Camprodon el sol és molt important. I per què no Costinyola amunt?

S'ha de buscar un arquitecte bo i que vulgui treballar per poc preu. I se'n troben dos, oncle i nebot, que ho faran gratuïtament: En Josep i en Jaume Torras. Aquest últim, el nebot, és en Jaume Torras Clavé, un dels arquitectes joves de Catalunya amb més esdevenidor i fama. Un dels fundadors del GACTPAC, un innovador del concepte arquitectònic... (En aquell moment encara ningú no ho sap, però, la Guerra Civil li segará la vida, en plena joventut, lluint al front d'Aragó amb les forces de la República).

I, el més important, cal trobar diners, molts diners. Per pocs que n'hi pugui posar l'Ajuntament, els dos estiuejants, en Lluís Jover i en Josep Vidal-Ribes, obriran una subscripció i s'encarregaran de demanar ajuda a les altes instàncies, a la colònia de forasters que passa l'estiu entre nosaltres i a la gent del poble. La subscripció és un èxit que sorprèn fins i tot als seus patrocinadors.

Per recaptar-ne més, a la plaça del Dr. Robert s'hi munta una barraca feta de rajols i plaques d'uralita en què s'instal·la una gran tómbola. Per una pesseta, «sempre toca», quan no és un xiulet, és un «espantavelles». Algunes vegades, poques, surt de premi una bicicleta o un aparell de ràdio...

Ja es poden començar els treballs. És en Francesc Suriñach, constructor d'obres, qui tindrà cura de portar-los a terme. I ho fa amb acceleració i rapidesa, qualitats que permeten tenir-les acabades per l'estiu de 1932.

La posada en marxa del nou Hospital té lloc els dies 16 i 17 d'agost. La inauguració pròpiament dita es fa el dia 16. Mossèn Tusell és l'encarregat de beneir-lo i lloar-lo amb un dels seus característics parlaments. L'alcalde, en Francesc Suriñach, dona dos pergamins, obra del pintor Morell, als dos principals impulsors de l'obra, en què se'ls declara fills adoptius de Camprodon. En Jover s'emociona, a en Vidal-Ribes se li humitegen els ulls... És el governador civil de la província, el Sr. Claudi Ametlla, qui clausurarà l'acte amb un discurs final.

El dia 17, els malalts que ocupaven l'antic hospital passaran a residir en el nou, després de ser obsequiats amb una festa popular i un dinar extraordinari a l'Hotel Rigat, en companyia de promotors i autoritats. Un temps més tard, quan s'urbanitzi el passeig que de la plaça Santa Maria condueix al nou Hospital, ningú dubta ni un moment que es bategi com «Avinguda Lluís Jover».

Durant els últims temps de la Guerra Civil és expropiat per la «Jefatura de Sanidad del Ejército», i en ell s'hi hospitaljaren els carrabiners ferits o amb malalties contagioses.

Més tard, ja en la postguerra, quan a Camprodon hi vivien dos batallons de soldats, també fou requisat, encara que parcialment. Dels 18 llits de què es disposava en aquells moments, 12 estaven dedicats a la tropa i els 6 restants a les necessitats de la població.

Arriba la democràcia. Després de quaranta anys, és el poble qui elegeix el seu Ajuntament. Una de les coses que posa en marxa l'equip de govern del nou Consistori és la reforma i ampliació de l'hospital, que consideren petit i poc adequat als temps que corren. Els malalts ocupen dues sales grans, una per homes i l'altra per dones, separats els llits per cortines de roba. No hi ha sala d'estar confortable on la gent s'hi trobi còmoda. Els que tenen problemes per caminar es veuen obligats a pujar escales. Cal adequar-lo a les necessitats modernes, amb habitacions individuals o dobles, amb les seves corresponents cambres de bany. Cal fer-lo més gran perquè pugui acollir més gent. Cal canviar les cuines, cal posar-hi ascensor...

La reforma i ampliació valdrà diners, però és necessari fer-la. S'apugen les dues ales. Es desenterra la planta baixa perquè hi càpiguen les noves cuines, el menjador, la sala de raigs X... La reforma i l'ampliació es posen en marxa.

És a l'estiu de 1985, amb un vi d'honor per a tothom i ballada de sardanes, que l'alcalde Berta Badà, acompanyada del ministre de Sanitat Ernest Lluch, la inaugura.

Posteriorment, sent alcalde en Domènec Pairó, s'aprofita la planta tercera per a fer-hi noves habitacions, les que actualment s'estan connectant amb l'ascensor. En aquell edifici en on al principi s'hi podien acollir 18 persones, en l'actualitat n'hi caben més de 40.

Aquesta és, a grans trets, la història de l'Hospital de Camprodon. Del nostre Hospital. □

El quiròfan de l'Hospital, cap als anys quaranta